

„Ocal życie bezbronnemu” – duchowa adopcja dziecka poczętego

17

**„Czyż może niewiasta zapomnieć o swym niemowlęciu,
Ta, która kocha syna swego łona?
A nawet gdyby ona zapomniała,
Ja nie zapomnę o tobie.
Bo góry mogą ustąpić
I pagórki się zachwiać,
Ale miłość moja nie odstąpi od ciebie
I nie zachwieje się moje przymierze pokoju,
Mówi Pan, który ma litość nad tobą”.**

(Iz 49,15; 54,10)

Nowe życie, nowy człowiek, najwspanialszy dar od Boga. Każdy ukochany przez Niego tak, jakby był jedynym na świecie. Bóg jest wierny w swojej miłości: kocha od początku, bez końca. Człowiek nie zawsze. Nie zawsze potrafi przyjąć dar Bożej miłości – swoje dziecko. Trzeba więc mu w tym pomóc. W tym celu Bóg zwraca się do ciebie, by również twoim sercem kochać tych niechcianych, odrzuczanych przez rodziców od chwili poczęcia. Tę pomoc nazwano duchową adopcją dziecka poczętego zagrożonego zagładą.

Duchowa adopcja jest specjalną modlitwą w intencji dziecka zagrożonego zabiciem w łonie matki. Trwa dziewięć miesięcy i polega na codziennym odmawianiu jednej tajemnicy różańca oraz poleceniu poczętego życia i jego rodziców Panu Jezusowi za wstawiennictwem Matki Najświętszej i św. Józefa. Do modlitwy tej można dołączyć indywidualnie wybrane dodatkowe postanowienia, takie jak np.: częsta spowiedź i Komunia Święta, adoracja Najświętszego Sakramentu, czytanie Pisma Świętego, post o chlebie i wodzie, walka z nałogami, pomoc osobom potrzebującym, dodatkowe modlitwy (litanie, nowenny, koronki...). Postanowienia należy podejmować z rozwagą, mając na względzie osobistą możliwość ich realizacji. Można również podjąć duchową adopcję bez dodatkowych postanowień.

Każdy człowiek ma prawo do życia, którego dawcą jest Bóg. Sprzeciwianie się temu prawu jest naruszeniem piątego przykazania dekalogu. Kościół niezmiennie od wieków stoi na straży poczętego ludzkiego życia:

„Życie ludzkie od chwili poczęcia powinno być szanowane i chronione w sposób absolutny. Już od pierwszej chwili swego istnienia istota ludzka powinna mieć przyznane prawa osoby, wśród nich nienaruszalne prawo każdej niewinnej istoty do życia. Niezbywalne prawo do życia każdej niewinnej istoty ludzkiej stanowi element konstytutywny społeczeństwa cywilnego i jego prawodawstwa”.

(Katechizm Kościoła katolickiego 2270, 2273)

Świadekstwo małżonków

Z dziełem duchowej adopcji zetknęliśmy się, kiedy jeszcze byliśmy narzeczonymi. Wspólnie postanowiliśmy włączyć się w to dzieło. Moment uroczystego ślubowania był dla nas wielkim przeżyciem. Niełatwo było jednak uświadomić sobie, że oto nagle, nie będąc jeszcze małżeństwem, każde z nas stało się rodzicem jednego, Bogu jedynie wiadomego, dziecka. Jednak owoce tej modlitwy dały się odczuć w naszym życiu w sposób namacalny. Codzienna modlitwa w intencji tego dziecka, wzmocniła naszą więź z Bogiem, pozwoliła przewyciężyć wiele pokus, a przede wszystkim – to co sprawiło nam szczególną radość – dotrwać w czystości do ślubu.

Po zawarciu sakramentu małżeństwa postanowiliśmy duchowo adoptować kolejne, trzecie dziecko. To zobowiązanie, wspólnie przez nas zrealizowane, jeszcze bardziej nas do siebie zbliżyło, pomogło przetrwać pierwsze kryzysy. Kiedy podjęliśmy, czwartą duchową adopcję, okazało się, że sami oczekujemy na narodziny dziecka. Nasza radość była ogromna. Jednak w trzecim miesiącu ciąży bardzo źle się czułam. Lekarz poinformował mnie, że jestem chora na różyczkę, połączoną z zapaleniem płuc. Jego zdaniem, ciążę należało natychmiast usunąć, gdyż zagrażała ona mojemu zdrowiu, a i dziecko najprawdopodobniej urodzi się mocno uszkodzone.

Jak boleśnie to przeżyliśmy, jedynie Pan Bóg wie, do którego też ze zdwojoną gorliwością zaczęliśmy się modlić. Nasza ufność i zawierzenie Bogu rosło w miarę zbliżania się terminu rozwiązania. Ale tego, jaką niespodziankę przygotował dla nas Dawca Życia, nie byliśmy w stanie przewidzieć. W dniu, kiedy kończyła się nasza czwarta duchowa adopcja, narodził się nam synek – cały, zdrowy i radosny.

Obecnie ja, jak i nasz czteromiesięczny maluch cieszymy się zdrowiem i wciąż dziękujemy Bogu za to, co dla nas uczynił.

Świadekstwo Agnieszki

„Parę miesięcy temu przyjechałam na Jasną Górę – do Matki Bożej, aby szukać pomocy, ratunku dla mojej mamy. Modliłam się w Kaplicy Cudownej Ikony, a następnie przesłam

do bazyliki i przystąpiłam do spowiedzi. W trakcie spowiedzi wyznałam księdzu, że jestem w tym świętym miejscu, aby ratować moją mamę. Mama liczy obecnie 70 lat. Kiedy była młodą kobietą, dokonała aborcji swojego dziecka. Od jakiegoś czasu bardzo cierpi i fizycznie, i duchowo. Wiele razy prosiłam mamę, aby udała się do lekarza. Zawsze była odpowiedź negatywna. Cierpiała ona i cierpiałam ja. W końcu postanowiłam przyjechać na Jasną Górę do Matki wszystkich matek i u Niej szukać pomocy.

Na te moje słowa wyznane przez łzy – spowiednik powiedział, że na Jasnej Górze jest Ośrodek Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego i że powinnam tam pójść i podjąć modlitwę w obronie dziecka zagrożonego zabiciem w łonie matki – jako ekspiacja za grzech aborcji mojej mamy.

Przyszłam do Ośrodka i podjęłam tę modlitwę, wpisałam się też do Jasnogórskiej Księgi Obrońców Życia.

Osoba tam pracująca powiedziała mi, abym zaufała Panu Bogu, bo dla Niego nie ma rzeczy niemożliwych. On jest Ojcem Miłości i Miłosierdzia, a każdy człowiek jest Jego umiłowanym dzieckiem.

Wyjeżdżałam z Jasnej Góry z nadzieją w sercu.

Od tamtego czasu minęło kilka miesięcy. Dzisiaj przyjeżdżam ponownie na Jasną Górę z wielkim dziękczynieniem dla Pana Boga, dla Maryi i dla wszystkich, którzy pomogli mi uratować moją mamę. Mama podjęła leczenie, wybaczyła sobie grzech aborcji. Jest osobą pełną nadziei, wiary i miłości.

Pragnę wyznać, że to dobro, które przyszło do mojego domu, do mojej rodziny, zawdzięczam Panu Bogu – przez Jego dzieło Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego. Tak maleńkie Dzieło, na które dziennie potrzeba zaledwie 5 minut, a takie owoce.

Dziękuję Ci, Panie Boże, za Twoją nieustanną i bezgraniczną miłość wobec człowieka”.

(http://www.duchowaadopcja.info/swiadectwa_duchowej_adopcji/swiadectwa_duchowej-adopcji/)

Duchowa adopcja stanowi również pomoc dla osób cierpiących z powodu grzechu popełnionej aborcji. Skutecznie leczy zranienia wewnętrzne spowodowane tym grzechem. Pozwala matkom odzyskać wiarę w Boże miłosierdzie, przywracając im pokój serca. Oprócz tych owoców, jako konkretny i bezinteresowny osobisty dar, rodzi w młodych ludziach siłę charakteru, pomaga w walce z egoizmem i pozwala odkrywać radość odpowiedzialnego rodzicielstwa, uzdalniając ich do patrzenia na miłość i sferę seksualną Bożymi oczyma.

Duchowa adopcja uczy również systematycznej modlitwy, przez co pogłębia się kontakt z Bogiem.

Pomyśl

Formuła przyrzeczenia duchowej adopcji

Najświętsza Panno, Bogurodzico Maryjo, wszyscy aniołowie i święci, wiedziony pragnieniem niesienia pomocy w obronie nienarodzonych, ja (imię) postanawiam i mocno przyrzekam, że od dnia biorę w duchową adopcję jedno dziecko, którego imię jedynie Bogu jest wiadome, aby przez dziewięć miesięcy każdego dnia modlić się o uratowanie jego życia oraz o sprawiedliwe i prawe życie po urodzeniu. Postanawiam: odmówić codzienną modlitwę w intencji nienarodzonego, codziennie odmówić jedną tajemnicę różańca; moje dobrowolne postanowienia to.....

- Jak odpowiesz na potrzebę ratowania ludzkiego życia?
- Komu z twoich bliskich możesz polecić tę formę pomocy?

Modlitwa

Modlitwa w intencji dziecka poczętego

Panie Jezu, za wstawiennictwem Twojej Matki, Maryi, która urodziła Cię z miłością, oraz za wstawiennictwem Świętego Józefa, który opiekował się Tobą po urodzeniu, proszę Cię w intencji tego nienarodzonego dziecka, które duchowo adoptowałem, a które znajduje się w niebezpieczeństwie zagłady. Proszę, daj rodzicom miłość i odwagę, aby swoje dziecko pozostawili przy życiu, które Ty sam mu przeznaczyłeś. Amen.

Zapamiętaj

„Święta Boża Rodzicielko i Matko Dobrej Rady! Przymykamy Ci z oczyma wpatrzonymi w żłóbek betlejemski, że odtąd staniemy na straży budzącego się życia. Walczyć będziemy w obronie każdego dziecięcia i każdej kołyski równie mężnie, jak nasi ojcowie walczyli o byt i wolność narodu, płacąc obficie krwią własną. Gotowi jesteśmy raczej śmierć ponieść, aniżeli śmierć zadać bezbronnym. Dar życia uważać będziemy za największą łaskę Ojca wszelakiego życia i za najcenniejszy skarb Narodu”.

(z Jasnogórskich Ślubów Narodu)

Zadanie

1. Pomódl się dziś za matki i ojców oczekujących dziecka i za ich nienarodzone maleństwo.
2. Przygotuj prezentację na temat rozwoju dziecka w łonie matki.
3. Umieść na swoim profilu na Facebooku wiadomość promującą duchową adopcję.

